

บทนำ

อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง*

วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ ท้องฟ้ายังคงมืดมิด
 เหล่าแมวจรจัดน้อยใหญ่พากันกลับถิ่นไปหมดแล้ว เวลานี้แม้แต่
 ถนนใหญ่ของเมืองหลงเจิงเองก็เริ่มเปลี่ยวร้าง มีเพียงเสียงร้องของแมลง
 ดังแว่วมาจากพุ่มไม้เป็นครั้งคราว เตียวตั้งเตียวเจียบ ยิ่งทำให้บรรยากาศ
 น่ากลัวจนขนหัวลุก

ตอนนี้เป็นเวลาตีสองครึ่ง น้ำค้างเริ่มลงและอากาศเริ่มขึ้น

ทั้งขึ้นทั้งเหนียวเหนอะหนะ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีลมหรือเปล่า ตามซอกมุมถึงได้ดูเหมือนมีเงาของอะไร
 บางอย่างแวบไปแวบมาตลอดเวลา ทำให้คนเดินถนนอดรู้สึกไม่ได้ว่ามี
 บางอย่างจับจ้องอยู่ที่หลังของตน

ในตอนนีวกัวฉางเจิงได้ถือจดหมายแจ้งให้ทราบของเขาเดินเข้าไปยัง
 อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง

พ่อแม่ของกัวฉางเจิงตายตั้งแต่เขายังเด็ก เขาไม่เหลือแถมยังมีนิสัย
 รักสันโดษและขี้อลาด เป็นพวกที่เกิดมาแล้วต้องพึ่งพาคนอื่นเสมอ โชคดีที่มี
 บรรดาป้าๆ ในบ้านเลี้ยงดูเขาเป็นอย่างดี ผลัดกันดูแลจนกระทั่งเขาเรียนจบ
 มหาวิทยาลัย

* อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง ใช้เปรียบเปรยได้กับสถานที่อันเป็นทางผ่านก่อนคนตายจะไปพบทางสว่าง
 หรือหมายถึงที่อยู่ของคนตายก็ได้ ซึ่งคำว่าสี่ในภาษาจีนออกเสียงเหมือนคำว่าตาย ส่วนคำว่ากวงหมิง
 หมายถึงแสงสว่าง

น่าเสียดายที่กั้วฉางเจิงเป็นคนเหยาเซ่เหยาเซ่ การเรียนจึงกระพอนกระพ่นอยู่ในระดับปลายแถวของมหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยก็ปานกลาง เวลายื่นหนึ่งๆ เขาดูสูงใหญ่หน้าเกรงขาม แต่พอเจอคนแปลกหน้าที่ไรเป็นชี้หัดตดหายทุกที

ดังนั้นกั้วฉางเจิงจึงไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังด้วยการไม่ยอมหางานทำ หลังจากเรียนจบเขาก็เอาแต่นั่งๆ นอนๆ หมกตัวอยู่แต่ในบ้านมากกว่าครึ่งปีแล้ว

ต่อมาลุงรองของเขาที่ถูกย้ายไปทำงานในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทนดูต่อไปไม่ไหว จึงใช้เส้นสายช่วยหางานในเครือกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ให้หลานชายที่ไม่เอาไหนอย่างเขา อย่างน้อยเขาจะได้มีอะไรทำบ้าง

เดิมที่กั้วฉางเจิงคิดว่าวิถีชีวิตในอนาคตของเขาต่อจากนี้คือการใส่เครื่องแบบ ไปทำงานตั้งหน้าซงซา จัดแฟ้มเล่นเกมเรียงไฟ เข้างานเก้าโมงเลิกงาน ห้าโมงเย็น...จนกระทั่งเขาได้รับจดหมายแปลกๆ ฉบับนี้ 'จดหมายแจ้งข้อเสนออย่างเป็นทางการ'

ตอนแรกกั้วฉางเจิงยังคิดว่าที่ไหนออกจดหมายมาผิด แต่ก็เห็นว่าบนจดหมายนั้นเขียนด้วยตัวหนังสือแดงเข้มว่า

'สหายกั้วฉางเจิง

ยินดีด้วย คุณได้รับคัดเลือกจากหน่วยงานของเราให้ทำงานที่นี่ คุณจะได้รับเงินเดือนและสวัสดิการที่สูงกว่าข้าราชการระดับเดียวกันหรือระดับสูงกว่าจากหน่วยอื่นๆ ของกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ในขณะที่เดียวกันยังได้รับใช้ประชาชนโดยการรับผิดชอบงานสำคัญ หวังว่าวันข้างหน้าคุณจะทำคุณและทุ่มเทให้กับการทำงานในตำแหน่งใหม่ ก้าวไปข้างหน้าด้วยความมุ่งมั่นเชื่อมั่นในอุดมการณ์ของผู้นำ รักสามัคคี เป็นมิตรที่ดีของเพื่อนร่วมงาน สร้างผลงานให้ตนเองด้วยการร่วมกันสร้างเสถียรภาพทางสังคมและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศชาติ

ในวันที่สามสิบเอ็ดเดือนแปด (วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ) เวลาสองนาฬิกาสามสิบนาที กรุณานำบัตรประชาชนและจดหมายแจ้งให้

ทราบฉบับนี้มารายงานตัวที่สำนักงานของเราให้ตรงเวลา (อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง ชั้นหนึ่งฝ่ายบุคคลและธุรการ) ในนามของบุคลากรทุกคนในหน่วยงาน ผมขอต้อนรับคุณมาเป็นเพื่อนร่วมงานและสหายที่ดีของพวกเขา

กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ

หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ

วันที่ XX เดือน XX ปี XXXX'

ตามปกติแล้ว เมื่อเห็นช่วงเวลาที่ให้ไปรายงานตัวแปลกๆ แบบนี้ คนทั่วไปย่อมคิดว่าเป็นการพิมพ์ผิด อย่างน้อยก็ต้องโทรศัพท์ไปขอคำยืนยันสักหน่อย แต่กั๋วฉางเจิงเป็นโรคกลัวการเข้าสังคม ชีวิตที่ปิดตายกว่าครึ่งปียิ่งทำให้โรคกลัวการโทรศัพท์ของเขากำเริบรุนแรงยิ่งขึ้น แต่คิดว่าจะต้องโทรหาคนอื่น เขาก็เครียดจนนอนไม่หลับทั้งคืนแล้ว

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ยอมโทรไปจนกระทั่งถึงเที่ยงคืนของวันที่สามสิบเดือนแปด

และแล้วกั๋วฉางเจิงก็คิดหาทางออกที่เขาคิดเอาเองว่าดีที่สุดได้... เขาขอมอดนอนหนึ่งคืน ตัดสินใจว่าจะไปด้วยตัวเองตอนตีสองครึ่งรอบหนึ่ง ถ้าไม่เจอใครก็จะไปแอบงีบในร้านแมคโดนัลด์ที่อยู่ใกล้ๆ พอบ่ายสองโมงครึ่งค่อยไปอีกรอบ เวลาที่คาดไว้สองรอบนี้ยังงั้นชะงักก็ต้องมีที่ถูกต้องสักกรอบหนึ่ง

เวลาแบบนี้รถไฟใต้ดินในเมืองหยุดวิ่งหมดแล้ว กั๋วฉางเจิงจึงต้องขับรถไปเอง หลังจากเสียเวลาขับรถวนหาอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เจอที่หมายโดยมีเนวิเกเตอร์เป็นตัวช่วย

อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิงไม่ได้หยุดติดถนน แต่ซ่อนตัวอย่างมิดชิดอยู่ในสวนแห่งหนึ่ง กั๋วฉางเจิงยืนอยู่หน้าประตูสวน เขาสอดสายตามองหาอยู่นานโดยมีแสงไฟจากหน้าจอมือถือเป็นตัวช่วย ในที่สุดเขาก็เจอป้ายเล็กๆ ป้ายหนึ่งอยู่ใต้โบนาทึบของต้นบอสตันไอวี่ เขามองเห็นหมายเลขที่อยู่ชัดเจน

ใต้ป้ายบ้านเลขที่ที่มีตัวอักษรเล็กจิ๋วแถวหนึ่งสลักอยู่บนก้อนหิน มันสลักเป็นคำว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' และมีตราประทับของกระทรวงความมั่นคง

แห่งชาติอยู่ด้านล่าง

พื้นที่ในสวนถูกจัดไว้เป็นอย่างดี มีที่จอดรถอยู่หน้าประตู เมื่อเดินเข้าไปข้างในจะเจอกับต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านงอกงามเรียงเป็นแถวราวกับป่าขนาดย่อมที่มีเพียงถนนสายเล็กๆ กั้นกลาง เดินตามถนนไปเขาก็มองเห็นบ้านหลังน้อยที่คาดว่าจะเป็นป้อมยาม และมีอาคารสำนักงานที่ดูเก่าแก่อีกหลังหนึ่ง

ไฟในป้อมยามยังคงสว่าง มีแสงส่องผ่านบานหน้าต่างออกมา กว้างเจิงเห็นเงาคนใส่เครื่องแบบ สวมหมวกใบใหญ่อยู่บนหัว กำลังพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ในมือเป็นครั้งคราว

ก้างเจิงไม่ทันได้พิจารณาเจ้าหน้าที่ในป้อมยามให้ดี ๆ เขาสูดลมหายใจอย่างแรง ตื่นเต้นจนเหงื่อออกฝ่ามือ

"ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม... ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม... ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม..." ก้างเจิงยืนอยู่ที่เดิม ท่องประโยคนี้นิ่งงออยู่ในปากหลายสิบเที่ยวเหมือนกำลังท่องหนังสือ สูดหายใจถี่ทำใจกลัว เดินเข้าไปใช้มืออันสั้นเทาเคาะหน้าต่างป้อมยามสองสามที อีกฝ่ายยังไม่ทันเงยหน้าขึ้นมาเขาก็เอ่ยปากแนะนำตัวเหมือนคนที่กำลังจะขาดใจตายว่า "ผม... ผมมาแจ้งให้ทราบ นี่คือจดหมายสมัครงานของผม..."

คนในป้อมยามมองชายหนุ่มที่มารายงานตัวอย่างงุนงง "เอ๋?"

หมดกัน แคนี่ยังจะพูดผิดอีก ก้างเจิงอยากจะร้องให้อัดอั้นตันใจจนใบหน้ากลายเป็นมันม่วงหัวใหญ่

ดีที่อีกฝ่ายมองเห็นจดหมายแจ้งให้ทราบในมือของเขาแล้วเข้าใจทันที จึงเอ่ยอย่างกระตือรือร้นว่า "โอ๊ะโอ! นายคือสหายที่มาจากใหม่ปิ่นไช้ใหม่ จะให้เรียกว่าอะไร โอ๊ะ... ฉันเห็นแล้ว เสียใจ!*! พวกเราที่นี่ไม่ได้เห็นคนหน้าใหม่มาหลายปีแล้ว เป็นยังไงบ้าง ที่นี้หาเจอยากใหม่"

ก้างเจิงถอนใจโล่งอก เขาชอบคนที่อัธยาศัยดีและเป็นมิตรอย่างนี้

* ชาวจีนจะใช้คำว่า 'เสียใจ' เรียกเพื่อนหรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่าแล้วตอดด้วยนามสกุล ใช้แสดงความสนิทสนมหรือเป็นชื่อเล่น ส่วนคำว่า 'เหล่า' จะใช้เรียกคนที่สนิทสนมกัน แต่อีกฝ่ายมีอายุมากกว่า

ที่สุด เพราะถ้าอีกฝ่ายเป็นคนช่างพูดชอบพาล่ามไม่หยุด เขาก็ไม่ต้องพูดอะไร แค่อายหัวกับพยักหน้าก็พอ

"มารายงานตัววันแรกใช้ใหม่ จะบอกให้ละ นายนี้โชคดีจริงๆ ค่ะ นี่หัวหน้าของพวกเราอยู่พอดี ไปกันเถอะ ฉันจะพาไปทำความรู้จักทุกคน"

พอได้ยินอย่างนั้นก็วางเชิงก็ขมลุกชัน...เขาไม่ได้รู้สึกโชคดี กลับรู้สึก ว่าหัวของตัวเองเริ่มจะมีกลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมา

ก็วางเชิงรู้สึกเหมือนคนหมดอนาคต เขากลัวคนที่มีสถานะหรือท่าทาง มีอำนาจมากที่สุด ตอนเด็กแค่เจอหน้าครู ตะคริวก็กินน่องเขาแล้ว ต่อให้เห็นครูใหญ่อยู่ไกลแปดสิบฟุตเขายังต้องเดินอ้อม แม้แต่พวกคุณลุงจากกองกำลังติดอาวุธที่ยืนอยู่ตามถนนในวันชาติก็ไม่เว้น ทุกครั้งที่เห็นเขาจะรู้สึกไม่ต่างอะไรกับหนูเห็นแมว จนเป็นเหตุให้ชาวบ้านต่างพากันมองเขาด้วยสายตาสงสัย ให้ไปเจอหัวหน้า? สู้ให้เขาไปเจอผียังดีเสียกว่า

ตอนนี้เอง ประตูด่านของอาคารหลังเล็กได้ถูกคนข้างในผลักให้เปิดออก ชายหนุ่มคนหนึ่งสาวเท้าเดินออกมาอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มคนนี้คาบหูหรืออยู่ในปาก มือล้วงอยู่ในกระเป๋ากางเกง รูปร่างเขาสูงโปร่ง ไหล่ตั้งตรง คิ้วหนา เบ้าตาลึก ดั้งจมูกโด่ง ดูหล่อเหลามาก แต่สีหน้าข้างมีเดมน

เขาขมวดคิ้ว ก้าวเท้าอย่างรวดเร็วพลางใช้ภาษากายบ่งบอกอย่างชัดเจนว่า 'หลีกเลี่ยง อย่ามาเกาะกะขวางทาง หลบไปให้พ้น ลูกพี่จะเดิน' ก็วางเชิงโชคร้ายหันไปสบตากับเขาพอดี ดวงตาสีดำที่ทั้งดงามทั้งเย็นเยือกนั้นทำให้ก็วางเชิงตกใจจนขวัญหาย นำประหลาดที่ตนรับรู้ได้ว่า...พี่ชายสุดหล่อคนนี้กำลังอารมณ์ไม่ดี

แต่เมื่อพี่ชายสุดหล่อเห็นผู้ที่ยืนอยู่หน้าประตู เท้าของเขาก็เบรกกะทันหัน วินาทีต่อมา ด้วยทักษะอันล้ำเลิศ สีหน้าของเขาก็แปรเปลี่ยนไป จากฟ้าร้องฟ้าผ่ากลายเป็นท้องฟ้าอันสดใสในบัดดล รอยยิ้มที่อบอุ่นเป็นกันเองเกิดขึ้นบนใบหน้าเขาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มีการวางฟอร์มเลยแม้แต่นิดเดียว

รอยยิ้มของเขาเผยให้เห็นลักยิ้มตื้นๆ ที่สองข้างแก้ม ดวงตาก็โค้ง

และเพราะคาบงหูหรืออยู่ทำให้มุมปากเบี้ยวไปนิดหน่อย ทำให้ดูไม่ค่อยดีนัก...
แต่ก็เหมาะเจาะลงตัว ให้ความรู้สึกเข้าถึงคนอื่นได้ง่าย

"ให้มันได้อย่างนี้ พูดถึงใจใจใจก็มา มาเถอะน้องเล็ก ทำความรู้จัก
ไว้ซะ ท่านนี่คือหัวหน้าของเรา" กัวฉางเจิงถูกชายหนุ่มในป้อมยามผลัก
จากด้านหลัง เขาเซกလာไปข้างหน้าครึ่งก้าว ช้าร้ายเมื่อได้ยินคนข้างหลัง
ส่งเสียงดังลั่นว่า "หัวหน้าจ้าว คราวนี้พวกเราได้เพื่อนร่วมงานคนใหม่แล้วนะ"
หัวสมองของเขาก็ขาวโพลนไปหมด

หัวหน้าจ้าวยื่นมือออกมาอย่างกระตือรือร้น "สวัสดีๆ ยินดีต้อนรับ"

กัวฉางเจิงเหมือนถูกอัมพาตกินครึ่งตัว เขาเอาฝ่ามือถูกับกางเกงเพื่อ
เช็ดเหงื่อหลายครั้ง จากนั้นยังทำชายขึ้นหน้าด้วยการยื่นมือออกไปปิดข้าง
จนเกือบจะคิดว่าเอาหลังมือของเจ้านายในอนาคตเข้า เขายื่นมือข้างใหม่ออก
ไปแตะและหัดมือกลับอย่างรวดเร็วเหมือนประตูดึงไฟฟ้า จะเรียกการกระทำที่
รวดเร็วนี้ว่า 'สายฟ้าแลบ' หรือ 'ลูกลี้ลูกลอนจนเหมือนลิง' ก็ได้ กัวฉางเจิง
เหงื่อออกจนไต่วงแขนและด้านหลังของเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเปียกชุ่มในพริบตา
แผนที่ของโลกใบใหม่เอี่ยมกำลังค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิตเขา

หัวหน้าจ้าวต้องกลั้นหัวเราะแทบแย้ แต่การแสดงความเอาใจใส่ไม่ใช่
เรื่องยากสำหรับเขา เขายกมือที่ยื่นออกไปเพื่อจะจับมือด้วย เปลี่ยนเป็นตบลง
บนไหล่ของกัวฉางเจิงสองสามทีอย่างไม่มีถือสา แล้วเปิดฉากแสดงวาทิลิป
"ไม่ต้องตื่นเต้น ทุกคนที่นี่รักสามัคคีและเป็นมิตร ที่จริงวันนี้นายมาทำงาน
วันแรก ฉันควรพานายไปทำความรู้จักกับทุกคน แต่ดูสิ วันนี้มันเป็นวันพิเศษ
พวกเรายุ่งกันมากจริงๆ ตอนนี้คงยังดูแลนายไม่ได้ อย่าถือสากันเลยนะ ไว้
อีกสักพักฉันจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงต้อนรับนายเอง ตายละ นี่มันก็ตึกแล้ว...
เอาอย่างนี้ ให้เหล่าอู่พานายไปหาวังเจิง...พนักงานธุรการของเราก่อน ให้เธอ
จัดการรับนายเข้าทำงานตามขั้นตอน แล้วนายก็กลับไปพักผ่อน พรุ่งนี้เช้าค่อย
มารายงานตัวดีมีัย"

กัวฉางเจิงรีบพยักหน้า

ไม่ว่าก่อนหน้านี้นี้หัวหน้าจ้าวจะหงุดหงิดร้อนใจสักแค่ไหน แต่ตอนนี้เขา

กลับยืนนิ่งพูดคุยกับคนอื่นราวกับกำลังขึ้นพูดหน้าเสาธงในวันจันทร์อย่างไร
 อย่างนั้น จังหวะในการพูดไม่เร็วไม่ช้า น้ำเสียงสบายๆ ไม่ร้อนรน ไม่ทำให้
 คนอื่นรู้สึกถึงความหมองเหม็น แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกว่าเขากระตือรือร้นมากเกินไป
 เช่นกัน

"ขอโทษนะ ฉันมีเรื่องด่วนนิดหน่อย ต้องรีบไปก่อน คราวหน้าต้องการ
 อะไรมาหาฉันได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ต่อไปก็จะเป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว
 แต่วันนี้คงต้องลำบากหน่อยนะ!" หัวหน้าจ้าวยิ้มขอโทษขอโพย เขากล่าว
 ทักทายเหล่าคู่ค้าหนึ่งแล้วเดินออกไปอย่างรีบร้อน

เหล่าคู่เป็นเหมือนแฟนคลับสมองกลวงของหัวหน้าจ้าว แม้เรื่องที่ได้ยิน
 จะเป็นแค่เรื่องสัพเพเหระ แต่เขาก็ยึดถือเป็นประกาศิต เขาพากัวฉางเฉิงเดิน
 เข้าไปในอาคารสำนักงานพลังพูดจ้อไม่หยุดว่า "หัวหน้าจ้าวของพวกเราเนี่ยนะ
 อายุน้อย มีความสามารถ นิสัยก็ดี ไม่เคยวางก้ามกับคนอื่น..."

สติของกัวฉางเฉิงยังไม่ฟื้นคืนกลับมาจากบรรยากาศที่น่าสยดสยอง
 ของการเผชิญหน้ากับหัวหน้าใหญ่ เขายังเหมือนถูกผีหลอก หูฟังแต่ใจคอ
 ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เนื่องจากเขาไม่เคยกล้ามองหน้าใครจริงๆ ดังนั้นจึงไม่ทันได้สังเกต
 เลยว่าใบหน้าของเหล่าคู่ภายใต้แสงไฟนั้นซีดขาวเหมือนผนังปูน ริมฝีปากก็
 แดงฉานเหมือนสีเลือด มุมปากฉีกถึงใบหู เวลาที่ปากเขาอ้าๆ หุบๆ จะเห็นว่า
 ในปากนั้นไม่มีลิ้น

ในสำนักงานมีผู้คนเดินขวักไขว่ ดูวุ่นวายผิดปกติ

ตอนนี้เองกัวฉางเฉิงถึงเริ่มรู้สึกอย่างช้าๆ ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
 ตามหลักแล้วหากมีเรื่องด่วนจริง การทำงานจนตึกตื่นเที่ยงคืนถือเป็นเรื่องปกติ
 แต่ถึงขนาดต้องให้พนักงานต้อนรับและพนักงานธุรการมาทำงานล่วงเวลา
 เลยหรือ

เหล่าคู่คงดูออกเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของกัวฉางเฉิง เขาอธิบายอยู่
 ช้าๆ อย่างมีน้ำใจ "เสียดายนายอย่าเพิ่งเข้าใจผิด ส่วนใหญ่แล้วนายจะต้อง
 มาทำงานในตอนเช้า ถ้าไม่มีคดีใหญ่ น้อยมากที่พวกเราจะต้องอยู่ทำงาน

ล่วงเวลาจนดึก แต่มีมันเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ แต่ละปีวันที่ต้องทำงานจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ แล้วนายก็ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียเปรียบ ค่าล่วงเวลาคิดให้สามเท่าของเงินเดือน และโบนัสรายเดือนก็เพิ่มเป็นสองเท่าเชียวนะ"

ก๊วฉางเจิงยิ่งสงสัยว่า "วันที่ต้องทำงานจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ" มันคืออะไร หรือว่าองค์กรอาชญากรรมยักษ์ใหญ่มีการจัดประชุมสรุปผลงานกลางปีและมีการจัดสัมมนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยเหมือนกัน?

แกมยังจัดตามปฏิทินจันทรคติอีกด้วย?

แต่เขากลัวว่าตัวเองจะดูโง่งมมากเกินไปและเกรงใจที่จะเอ่ยปากถามจึงพยักหน้าไปสงเดช "อืม"

เหล่าอู๋พูดต่อไป "ปกติฉันจะทำงานกะกลางคืน กลางวันจะมีเพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่งมาทำงานที่บ่อมยาม เดว่าต่อไปโอกาสที่นายจะเจอฉันคงมีน้อย แฮ้อ ความจริงฉันก็อยากอยู่ร่วมกับพวกคนหนุ่มสาวนะ นายเพิ่งจะเรียนจบไฮ้ใหม่ เรียนจบมหา'ลัยอะไร เรียนด้านไหน"

ก๊วฉางเจิงหยุดความสงสัยของเขาเอาไว้ชั่วคราว รู้สึกอับอายที่จะต้องอธิบายถึงระดับการศึกษาที่ไม่น่าอวดใครของตัวเอง สุดท้ายจึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเบาหวิวราวกับเสียงยุงว่า "ผมเรียนไม่ค่อยดีนัก..."

"โอ๊ย จะเป็นไปได้ยังไง! นายเป็นถึงนักศึกษามหา'ลัยนะ" เหล่าอู๋โบกไม้โบกมือ "ฉันชอบคนหนุ่มสาวที่มีการศึกษา เพราะตัวเองไม่มี ตอนเด็กครอบครัวฉันยากจน ได้เรียนส่วนตัวกับครูในหมู่บ้านตอนเจ็ดแปดขวบแค่นี้ก็ปี คุณครูก็จากไปแสวงหาอนาคตที่อื่นซะแล้ว มันผ่านมานานมากจนไอ้สิ่งที่เรียนมานิดๆ หน่อยๆ ก็ดูเหมือนจะคืนครูไปหมดแล้ว ตัวหนังสือก็จำได้ไม่หมด ได้แต่พยายามอ่านหนังสือพิมพ์ให้ออก"

หมายความว่าไง เรียนส่วนตัว?

เป็นอีกครั้งที่ก๊วฉางเจิงฟังไม่เข้าใจ แต่เขาก็ยังกลัวว่าจะโง่งมออกไปจึงไม่คิดที่จะซักถาม

ตอนนี่เอง เหล่าคู่ก็พูดอย่างรำเริงว่า "เฮ้ย พวกเรามาถึงแล้ว!"

กั้วฉางเจิงเงยหน้ามอง เห็นตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนว่า 'ห้องธุรการ' อยู่บนประตู ตัวอักษรสีแดงบนพื้นหลังสีขาวมันดูแดงจนผิดปกติ แต่ผิดปกติตรงไหนนั้นเขาเองก็พูดไม่ถูก พอจ้องมองตัวอักษรนั้นนานเข้า ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้... สีแดงที่มีรอยย้อย่างกับขึ้นสนิมแบบนี้... มันเหมือนคราบเลือดที่แห้งกรังนี่เอง!

เหล่าคู่คาบประตูลอยๆ "เสียวังอยู่ริเปล่า ฉันพาเพื่อนใหม่มาเข้างาน ระวังเธอช่วยดำเนินการให้หน่อยได้ไหม"

เงียบงันอยู่ชั่วจิตใจ เสียงอันแผ่วเบาของหญิงสาวก็ดังลอดออกมาจากข้างใน "อืม มาแล้ว"

เสียงนั้นเหมือนมาจากที่แสนไกล แต่ก็เหมือนลอยมาอยู่ข้างหู กั้วฉางเจิงได้ยินแล้วก็ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาตามสัญชาตญาณ รู้สึกเย็นวูบวาบตรงท้ายทอย

แต่เหล่าคู่กลับไม่รู้สึกละอะไรเลย เขายังคงพูดจ้อต่อไป "ขอโทษจริงๆ นะ เสียวกั้วที่ทำให้นายลำบากต้องวิ่งมาตอดึก แต่จะทำยังไงได้ ฉันกับเสียวกั้วพวกเราเหมือนกัน ทำได้แต่งานกะกลางคืนเท่านั้น ดังนั้นการรับนายเข้าทำงานจึงต้องทำในเวลานี้"

เดี๋ยวก่อน...

ทำไมถึงพูดว่า 'ทำได้' แต่กะกลางคืน

ทันใดนั้นเงื่อกก็แตกเต็มแผ่นหลังของกั้วฉางเจิงอีกรอบ เขารวบรวบความกล้า กวาดตามองพวกพนักงานอย่างรวดเร็วทั้งที่กลัวจนตัวสั่น ตอนนั้นเองที่เขารู้สึกหูตาสว่างพร่างพราว พร้อมกับหนาวเย็นซาบซ่านไปถึงใจ

การมองครั้งนี้ทำให้เขาเห็นคนสวมเครื่องแบบคนหนึ่งลอยผ่านด้านข้างของเขาไปโดยที่เท่าไม่แตะพื้น

เขา...เขาๆๆ! ไม่มีเท่านั้น!

ประตูห้องตรงหน้าส่งเสียงดัง 'แกร๊ก' แล้วเปิดออก บานพับประตูส่งเสียงเอี้ยดอียดเบาๆ หญิงสาวในชุดเดรสสีขาวคนหนึ่งปรากฏตัวที่หน้าประตู เธอใช้น้ำเสียงล่องลอยชวนให้ขนลุกแบบเดิมพูดว่า "ได้เอาจดหมายแจ้งให้ทราบกับ

บัตรประชาชนมาหรือเปล่า"

อากาศเย็นยะเยือกตาโถมออกมาจากช่องประตูที่เปิดอ้า หัวใจกัวฉางเจิงแทบจะหลุดออกมาจากหน้าอกทั้งที่มันอาจจะหยุดเต้นนิ่งแข็งไปแล้ว เขาตระหนักว่าหากเวลานี้ยังแก้งทำเป็นใบ้ ไม่แน่ตัวเองอาจจะเป็นคนท้องเง่าจริงๆ

เขากลับหันหายใจ เหยยหน้าขึ้นซ้ำๆ เลื่อนสายตาขึ้นตามชุดเดรสสีชาวจนมาถึงลำคอที่ไร้อารมณ์ปกปิด...

วินาทีต่อมา เสียงดัง 'อึกอ๊ก' เหมือนคนถูกบีบคอก็ดังออกมาจากปากของกัวฉางเจิง เขาอ้าปาก แต่กรีดร้องไม่ออก ดวงตาเบิกโพลงจนลูกตาแทบจะถลนออกมา เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความหวาดกลัวระคนตื่นตกใจ มือไม้แข็งขาเย็นจนแข็งเป็นท่อนไม้ราวกับมันไม่ได้เป็นของเขาอีกต่อไป

เขาเห็น...เห็น 'เส้นด้ายสีแดง' ล้อมรอบลำคอของหญิงสาว! นั่นไม่ใช่เครื่องประดับ เพราะมันฝังแน่นอยู่ในผิวหนัง...มันคือตะเข็บที่เย็บลำคอกับส่วนหัวของเธอให้ติดกัน!

ฝ่ามือเย็นเฉียบข้างหนึ่งวางลงบนไหล่ของกัวฉางเจิง เสียงของเหล่าผู้ตั้งแ้ววมา "เฮ้อ เสียวกัว นายเป็นอะไรไป"

กัวฉางเจิงหันกลับมาโดยไม่ทันคิด เขาเจอเข้ากับใบหน้าสีขาวราวกับกระดาษและปากสีเลือดที่ฉีกกว้างไปถึงโอบุของเหล่าผู้เข้าพอดี

เมื่อก็เขาคิดเหลวไหลว่าเจอดียิ่งดีกว่าเจอหัวหน้า ทำให้ตอนนี้ถูกกรรมสนองอย่างสาสม เห็นได้ชัดว่าคืนนี้กัวฉางเจิงได้โชคสองชั้น...เขาไม่เพียงได้เจอหัวหน้า แต่ยังได้เจอดีอีกด้วย

หลังจากชะงักไปสองวินาที กัวฉางเจิงก็เป็นลมล้มพับลงไปโดยไม่ทันได้ร้องออกมาสักแอะ

เขาล้มลงไปกองที่พื้น...ใช่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันเป็นเพราะเขาไม่อยากจะดูเง่าเลยไม่ซักถาม แล้วยังชี้ฉลาดจนไม่กล้ามองหน้าคนอื่น งานดี ๆ ที่ลู่กับป่าแท้ๆ ของเขาหามาให้มันช่างแปลกแหวกแนวจริงๆ

การกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง

บทที่ 1

แสงไฟที่เหมือนแสงของหิ่งห้อยไม่อาจจับไล่ความมืดมิดทั้งมวลในยามราตรี เด็กสาวย่าเท้าลงไปบนพื้นกระเบื้องที่เว้าแหว่งชำรุดทรุดโทรมตามกาลเวลาอย่างร้อนรน ไม่รู้ว่าเท้าของเธอสะดุดเข้ากับอะไร เธอจึงล้มลงไปคุกเข่าอยู่ที่พื้น

อากาศในคำคืนฤดูร้อนร้อนอบอ้าวราวกับซึ่งหนึ่งขนม หลี่เซี่ยนหอบหายใจอย่างแรง มือของเธอกำเสื้อตัวเองแน่นด้วยความหวาดกลัว

เธอได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นแรงของตัวเองและเสียงฝีเท้าของใครอีกคน มีเพียงร่องเท้าฝ่าใบพื้นนิ่มแบบโบราณเท่านั้นที่จะทำให้เกิดเสียงดัง 'แซกๆ' อย่างนั้นได้ พอฟังดีๆ แล้วเสียงมันเหมือนใครคนนั้นเดินลากเท้าเลื่อนไปบนพื้นที่ละก้าวๆ ราวกับคนแข่งขาไม่ค่อยดี

หลี่เซี่ยนหันกลับไปในทันที ทว่านอกจากแมลงที่บินเล่นไฟแล้ว ด้านหลังของเธอก็ไม่มีอะไรเลย

หลี่เซี่ยนถือว่าเป็นเด็กสาวที่รูปร่างหน้าตาดีมากคนหนึ่ง แม้ตอนนี้ผมเผ้าจะยุ่งเหยิง เส้นผมเปียกเหนียวติดอยู่บนใบหน้า ริมฝีปากและใบหน้าขาวซีด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังดูดีพอใช้

เธอแสดงสีหน้าแปลกประหลาดออกมาอย่างซ้าๆ ดูเหมือนกำลังยืมหนัด้วยความปลอดภัยแค้น มีความน่าหวาดหวั่นที่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้แฝงอยู่ในใบหน้านั้น

"อย่ามายุ่งกับฉัน..." หลีเขียนลูกขึ้นโดยพลัน แล้วพูดเสียงลอดไร้พินว่า "ฉันกำจัดแกทั้งได้ครั้งหนึ่งก็กำจัดแกทั้งเป็นครั้งที่สองได้"

เสียงผีให้หายุดลง

หลีเขียนถลกแขนเสื้อแจ็กเก็ตสามส่วนขึ้น เส้นขนบนแขนขาวลุกชัน รวกับมีอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นทำให้เธอรู้สึกหนาวเย็นในคืนวันกลางฤดูร้อนที่ร้อนอบอ้าว

เธอหยิบก้อนอิฐขึ้นมาจากพื้น เสียงก้าวเดินที่เหมือนถูกหนอนไชกระดุกข้อเท้าพุ่งเข้ามาหาเธอจากรอบทิศทาง ทว่าเธอกลับมองไม่เห็นอะไรเลย

ยิ่งมองไม่เห็นก็ยิ่งน่ากลัว

หลีเขียนกรี๊ดร้องออกมา เธอสูมขว้างก้อนอิฐไปในอากาศด้วยท่าทางดุร้าย

ยี่งนานก้อนอิฐในมือก็ยิ่งหนัก ฝ่ามือเธอถูกเศษอิฐครูดจนเริ่มเจ็บ เธอเห็นรอยจนหมดแรง ดวงตาทั้งสองเริ่มมืดมัว เธอก็มัวตัวใช้มือข้างหนึ่งจับหัวเข้าเพื่อพยุงร่างไว้ อ้าปากหอบหายใจ สายตาเลื่อนลงไปพื้นโดยไม่ตั้งใจ

ทันใดนั้นรูม่านตาของเธอก็หดตัวอย่างฉับพลัน ตัวเธอสั่นเทิ้มอย่างรุนแรง ก้อนอิฐในมือร่วงหล่น นิ้วที่ไต่ล่องพื้นรองเท้าแตะถูกอิฐก้อนนั้นกระแทกใส่ แต่ดูเหมือนเธอไม่รู้สึกละเลย หลีเขียนก้าวถอยหลังอย่างยากลำบาก เธอก้าวได้เพียงแค่สองก้าวก็เข่าอ่อน ทรวดลงไปกองอยู่ที่พื้น

เงา...มันคือเงาฉันเอง!

โคมโพลนนอนอยู่ตรงหน้าเธอ แต่ทำไมพื้นถนนใต้แสงไฟถึงมีเงาที่ชัดเจนอย่างนี้!

มันเหมือนแ่งน้ำหมึกที่ถูกสาดลงบนพื้น 'ไม่รู้ว่ามี 'มอง' เธออยู่ตรงนั้นมานานแค่ไหนแล้ว

หลีเขียนคุกเข่าอยู่บนพื้น แต่เงานั้นกลับอยู่ในทำเย็น

เธอมีตัวตนไม่ใช่หรือ มีตัวตนแล้วจะไปกลัวเงาทำไม

ราวกับเธอได้ยินเสียงแหลมของใครบางคนกำลังหัวเราะ

ยังไม่ถึงตีห้า เสียงเรียกเข้าจากมือถือบนตู้หัวเตียงส่งเสียงดังขึ้นเหมือน จะปลุกวิญญาณให้ตื่น

จำวอวินหลานทำงานล่วงเวลาทั้งคืน กลับถึงบ้านยังไม่ทันได้ถอดเสื้อผ้า ก็ล้มตัวลงบนเตียงทันที เขารู้สึกเหมือนเพิ่งจะล้มตัวลงนอนก็โดนปลุกให้ตื่น เสียแล้ว

เขาลืมตาด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก หนึ่งตาที่บวมใหญ่ทำให้มองเห็น เค้าโครงของดวงตาได้ชัดเป็นพิเศษ ดูเหมือนเขาจ้องมองเพดานบ้านตัวเอง ด้วยสายตาแค่นแค่อง ผ่านไปสามวินาทีเขาก็ลุกขึ้นมานั่งนิ่งๆ เหมือนศพ สมอง ยังคงทำงานอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็กระเสือกกระสนไปคว้าโทรศัพท์มือถือบน ตู้หัวเตียง

ห้องของจำวอวินหลานรกรุงรังไปหมด ใครได้เห็นก็คงลืมน่ามอง จะบอก ว่ามันเป็นบ้านหมา หมายังประทุ้งเลย

เสื้อผ้าถูกโยนทิ้งไว้ทั้งบนเตียงและบนพื้น ไม่รู้เขาจะใส่หรือจะซัก บนเตียงคิงไซส์มีข้าวของกองเกะกะ ถ้าไม่นับแล็บท็อปที่ถูกถูงเท้าข้างหนึ่ง วางพาด แวนกันแดดกับร่มกันฝนก็ยังพอรับได้ แต่หมวกกระดาษทรงสูงใบใหญ่ กับกระปุกใส่ชาดใบโตนั้นคงยากที่ใครจะเข้าใจ...เมื่อข้าวของพวกนี้มากอง รวมกันก็เหลือเพียงที่เล็กๆ พอให้เขาแทรกตัวลงไปนอนได้เท่านั้น และเขาก็น่า จะเป็นคนแหวกช่องไว้ก่อนที่ตัวเองจะล้มตัวนอน

จำวอวินหลานหน้าบึ้ง เหมือนเขากำลังจะแหกปากร้องด่า แต่กลับหยิบ โทรศัพท์มือถือขึ้นมาพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาเพียงแต่แหบแห้งไปบ้างเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้แล้ว "เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ"

เสียงของวังเจดิงดังผ่านโทรศัพท์ออกมาสั้นๆ แต่ชัดเจกว่า "มีคนตาย"

"เมื่อไหร่"

"ไม่เมื่อคืนก็เช้ามีดวันนี้ หรือไม่ก็เมื่อคืนเเอง"

"ที่ไหน"

"บนถนนในมหา'ลัย"

"อือ..." จำวอวินหลานถูดลิ่งใบหน้าของตัวเองอย่างแรง "ให้เหล่าอูไป

ดูก่อน"

"เหล่าลู่ออกไปทำงานที่เมืองเซียงซี"

"หลินจิงล่ะ"

"ห้องที่อื่นยืมตัวไปแล้ว"

"แม่เอี้ยงั้นจู่หง...ช่างเถอะ ไม่ต้องพูดถึงจู่หงหรอก เมื่อวานพระจันทร์เต็มดวง เธอกลางนไปแล้ว ยังเหลือใครอีก"

"ฉัน" วังเจิงพูด "แต่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแล้ว อีกไม่นานฉันก็ต้องเลิกงาน แล้วก็มีตำซิ่งกับกั๋วฉางเจิงเด็กฝึกงานที่มาจากใหม่"

จ้าวอวิ้นหลานอ้าปากหาว่าที่หนึ่ง เขาพูดอย่างใจสู้แต่ไร้เรี่ยวแรง "เธอให้ตำซิ่งพาเด็กฝึกงานไปดูก่อน ให้โอกาสเด็กมันได้เรียนรู้งาน"

"เด็กฝึกงานกั๋วฉางเจิงตอนนี้ยังไปไหนไม่ได้หรอก" วังเจิงพูดอย่างตรงไปตรงมา "เมื่อคืนตอนมารายงานตัว เขาตกใจจนเป็นลม ตอนนี่ยังไม่ตื่นเลย"

"โดนใครเล่นงานจนเป็นลมไปล่ะ" จ้าวอวิ้นหลานซักถาม

"ฉันกับเหล่าลู่" วังเจิงไล่เรียงเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วพูดปิดท้ายว่า "ฉันบอกตั้งนานแล้วว่าให้ไปหาร้านทำศพมืออาชีพมาสร้างร่างกายให้เหล่าลู่ จู่หงฝีมือแยกว่าผีเท้าเสียอีก แคื่อยับถุยตายยังยับไม่มิดเลย ทำออกมาเหมือนคนกระดาศ ไม่ได้เหมือนคนจริงๆ สักนิด"

จ้าวอวิ้นหลานนั่งซิมกะที่อออยู่บนเตียงครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจออกมา "ถ้าฉันออกหน้าเองเลยมันผิดขั้นตอน กลัวจะทำให้ชาวบ้านตกใจ... แต่ไม่มีทางเลือกอื่นนี่นา ช่างเถอะ งั้นอีกเดี๋ยวฉันจะไปดูเอง เธอบอกให้ตำซิ่งรอฉันด้วย"

เขาวางสาย ใช้เวลาอาบน้ำหิวผสมสามนาที่ แล้วขับรถราวกับบินไปยังมหาวิทยาลัย

หลังจากผ่านประตูหน้า จ้าวอวิ้นหลานก็ลดความเร็วลง จู่ๆ เจาตุลูกหนึ่งก็พุ่งลงมาจากท้องฟ้า แล้วตกใส่กระโปรงหน้ารถของเขาจนเกิดเสียงดัง 'ตุบ!' ราวกับมีใครปาระเบิดมือใส่ เขาเห็นสัตว์ตัวกลมๆ ตัวหนึ่งกระโจนใส่รถ

ของเขาอย่างรุนแรง ยิ่งดีที่มันไม่กระแทกจนกระโปรงหน้ารถของเขานับ

จ้าวอินหลานต้องเหยียบเบรกกะทันหัน เขายื่นหัวออกไปนอกหน้าต่างรถ แล้วตะลันอย่างปวดใจ "นี่เขาเรียกว่ารถยนต์ เป็นยานพาหนะ ไม่ใช่กระบะทรายของแมว! นายระวังหน่อยไม่ได้รีง"

แมวดำตัวหนึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนกระโปรงรถ มันมีขนช่วงลำคอที่ดูนุ่มละมุน ใบหน้ากลมเหมือนลูกพลับมีขน รูปร่างก็กลมเหมือนลูกบอล มองผ่านๆ รวากับเป็นพี่น้องชาวแอฟริกันของเจ้าแมวอ้วนการ์ฟิลด์

มันนั่งรอขาหลัง พยายามเก็บพุงและเหยียดขาหน้าสั้นๆ ไปแตะพื้นกระโปรงรถอย่างยากลำบากเพื่อรักษาท่ามกลางสง่างามตามแบบฉบับของแมวเอาไว้

เจ้าแมวเหมียวหน้าลูกพลับกวาดตามองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าแถวนั้นไม่มีใครมันก็กระดิกหนวดแล้วเปิดปากพูดด้วยเสียงค่อนข้างทุ้มต่ำของผู้ชาย "อย่ามัวพล่ามไว้สาระ รีบลงมาจากรถ...นายไม่ได้กลิ่นรีง"

ในอากาศมีกลิ่นเหม็นเน่าที่สุดจะบรรยายลยคละคลุ้งอยู่จริงๆ กลิ่นของมันเทียบได้กับอาวุธชีวภาพ จ้าวอินหลานจอดรถข้างทาง ใช้มืออุดจมูกขมวดคิ้วเอ่ยถามเจ้าแมว "เหม็นขนาดนี้ นายตดใช่ไหม"

เจ้าแมวอ้วนดำไม่สนใจเขาให้เสียเวลา มันกระโดดลงจากกระโปรงหน้ารถอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าพาด สะบัดก้นอันอ้วนใหญ่ใส่เขา แล้วเดินไปข้างหน้าด้วยท่วงท่าราวกับนางแบบบนแคตัวอล์ก

ถนนด้านหน้ามีรถตำรวจจอดอยู่หลายคัน เจ้าหน้าที่ใช้เทปกันแสดงเขตห้ามเข้าที่ปากซอยเล็กๆ แห่งหนึ่งเอาไว้แล้ว

หลังจากความหาในกระเป่าอยู่นาน จ้าวอินหลานก็ดึงใบอนุญาตรทำงานขาดๆ วินๆ ออกมา นายตำรวจชั้นผู้น้อยที่ยืนหน้าซีดเผือกสถานที่เกิดเหตุอยู่หน้าเทปกันเขตรีบไปกวาดตามองอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็แลนลานยัดใบอนุญาตรกลับมาที่อกของจ้าวอินหลาน ก่อนจะวิ่งเตลิดไปเกาะกำแพงแล้วอ้วกออกมาอย่างทนไม่ไหว

จ้าวอินหลานเกาหัวที่ยุงเหยิงปานรังนกของเขาอย่างประหลาดใจ

"สารรูปของฉันมันชวนอ้วกขนาดนั้นเลยเธอ"

เจ้าแมวดำมาถึงที่หมายก่อนเขาหลายก้าว เมื่อเห็นว่าเขายังพูดจาไร้สาระ อยู่ตรงนั้นมันก็ทนไม่ไหว หันกลับมาทำขนพอง ส่งเสียงร้องเรียก "เหมียว"

"ได้ๆทำงาน...โอ๊ย ให้ตายเถอะ กลิ่นนี้มันฆ่าคนตายได้ในสิบก้าวเลยนะเนี่ย"

ทันทีที่จ้าวอินหลานปรากฏตัว คนข้างในก็รีบออกมาต้อนรับ เขาใช้กระดาษทิชชูปิดจมูก พุดเสียงดังก้องเหมือนอยู่ในตุ่มว่า "เจ้าหน้าที่จากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษใช้มั้ยครับ"

ในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทุกคนต่างก็รู้จักหน่วยงานลึกลับที่ชื่อว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' หน่วยนี้

พวกเขาไม่ใช่หน่วยงานระดับล่าง แต่ไม่มีใครรู้ว่าขีดว่างานของพวกเขา คืออะไร มีกฎบัตรอย่างไร แต่ทุกครั้งที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษออกโรงล้วนเป็นคำสั่งโดยตรงจากเบื้องบน จึงไม่มีทางที่ใครจะคัดค้านได้

ถ้าพวกเขาไม่มาด้วยตัวเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปเชิญตัวมาจากที่ไหน

พวกเขาขึ้นตรงกับกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ แต่บางครั้งก็ทำงานอย่างอิสระ และเนื่องจากเป็นหน่วยงานลับ จึงไม่เปิดเผยรูปแบบการทำความเสื่อมวลชนไม่เคยได้รับอนุญาตให้สัมภาษณ์ อย่าวว่าแต่จะตามตัวมาให้สัมภาษณ์เลย ตามปกติแม้แต่เงาของคนในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษพวกเขายังหาไม่เจอ

ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจัดการกับคดียังไง สรุปได้ว่าเมื่อคดีถูกส่งไปที่นั่น มันก็เหมือนถูกส่งเข้ากล่องดำ สิ่งที่เปิดเผยต่อสาธารณชนมีเพียงรายงานปิดคดีที่น่าพิศวงเท่านั้น

บางครั้งเรื่องราวของเจ้าหน้าที่ในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษยังลึกลับยิ่งกว่าคดีที่น่าค้างคาใจเหล่านั้นเสียอีก

รายงานปิดคดีของพวกเขา มีรายละเอียดครบถ้วน ทั้งมูลเหตุของคดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผลลัพธ์ ข้อมูลผู้ต้องหา เหตุการณ์และขั้นตอนการจับกุม ทุกเรื่องมีคำอธิบายไว้อย่างชัดเจน มีการวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลอย่าง

รอบคอบและแจ่มแจ้งทุกขั้นตอน ไม่มีทางที่ใครจะหาข้อบกพร่องออกมาได้
ข้อสงสัยมีเพียงอย่างเดียวก็คือ...เมื่อคดีปิดลง ผู้ต้องหาทุกคนก็ตายไป
แล้ว

ทุกคดีที่ไปถึงมือพวกเขาล้วนเป็นคดีที่เลวร้ายมาก ถึงผู้ต้องหาจะตายก็
ไม่สาสมกับความผิดที่ทำ แต่...มันก็บังเอิญมากเกินไปอยู่ดี

เวลานี้ผู้รับผิดชอบงานตรวจสอบสวนที่เกิดเหตุคือนายตำรวจสูงวัยแห่งหยาง
เขาจับมือจำวอวินหลานอย่างกระตือรือร้นพลางพินิจมองอีกฝ่ายด้วยความ
ประหลาดใจ

"คุณชื่ออะไรครับ" เขาเอ่ยถามอย่างนอบน้อม

"ผมแซ่จ้าว จำวอวินหลาน คุณเรียกผมว่าเสี่ยวหลานก็ได้"

เหล่าหยางประหลาดใจที่ได้ยินคำพูดนั้น เขาคิดไม่ถึงว่าหัวหน้า
หน่วยสืบสวนคดีพิเศษคนปัจจุบันจะมาด้วยตัวเอง ตามที่เขาเห็น หัวหน้า
จำวคนนี้อายุน่าจะยังไม่ถึงสามสิบปี เทียบกับตำแหน่งแล้วออกจะยังหนุ่ม
เกินไป อีกฝ่ายตัวสูง ผอมบาง บุคลิกสุภาพเรียบร้อย มองเผินๆ เหมือนนายแบบ
โฆษณาเสื้อผ้าขนแม็กกาซีน เพียงแต่เสื้อเชิ้ตย้วยๆ กระดุมสองเม็ดด้านบนก็
ไม่ได้ติด ชายเสื้อครึ่งหนึ่งยัดอยู่ในขอบกางเกง อีกครึ่งหลุดลุ่ยออกมา รวมเข้า
กับเส้นผมยุ่งเหยิงราวกับรังนกแล้วดูเหมือนเจ้าตัวจะเป็นคนชกมวยไปหน่อย

แต่คนที่อยู่ในตำแหน่งระดับนี้ย่อว่าแต่ชกมวยเลย ต่อให้เปลือยกาย
ออกจากบ้านผู้ใต้บังคับบัญชาก็ต้องสรรเสริญเยินยอเหมือนเป็นผู้นำเทรนด์
แฟชั่น

เหล่าหยางร้องออกมา "อ้อ! คุณคือหัวหน้าจำวนี่เอง! เอ่อ...เอ่อ ผมนี่
ตาไม่ถึงจริงๆ คิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าของพวกเราจะอายุน้อยขนาดนี้..."

เห็นได้ชัดว่าจำวอวินหลานคุ้นเคยกับการแสดงประเภทนี้อยู่แล้ว เขา
เอ่ยปากโต้ตอบกลับไปอย่างสอดคล้องราวกับร้องประสานเสียง

ในตอนนี้มี 'คน' อารมณ์เสียซะแล้ว เมื่อได้ยินเสียงดัง 'เมี้ยว' เหล่าหยาง
ก็ก้มหน้าลง เขาเห็นเงาดำร่างหนึ่งเคลื่อนไหวรวดเร็วจมนมองแทบไม่ทัน มัน
เคลื่อนที่จากขากางเกงของจำวอวินหลาน ไต่ขึ้นไปตามเสื้อผ้า ปีนไปยังหัวไหล่

ของชายหนุ่ม

มันคือแมวดำตัวหนึ่ง ดวงตาสีเขียวมรกต ตามหลักแล้วการปรากฏตัวของแมวดำในสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมฟังดูเหมือนเรื่องลึกลับ แต่เจ้าแมวเหมียว 'ลึกลับ' ตัวนั้นช่างจ๋าม่าเสียเหลือเกิน ไม่รู้ว่าทำไมพอเห็นมันแล้ว ความน่ายำเกรงและน่าสะพรึงกลัวก็แปรเปลี่ยนเป็นความวิตกกังวลเกี่ยวกับระดับโคเลสเตอรอลที่น่าจะสูงเกินไปของมันแทน

ดวงตาดเล็กหยีของเหล่าหยางปะทะกับดวงตากลมโตของมัน "นี่...นี่..."

จ้าวอวินหลานคว้าวางเงงที่เกือบจะถูกเจ้าแมวอ้วนเกี่ยวจนหลุดอย่างเกือบเห็น เขาหัวเราะขี้ตู่ๆ "นี่คือเจ้าหน้าที่แมวของพวกเรา ปกติมันจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด ตอนนี้นี้คงจะไม่พอใจที่เห็นพวกเราเอาแต่คุยกัน"

"..."

เจ้าแมวดำร้องเหมียวออกมาคำหนึ่งอย่างไม่แยแส มันสะบัดหางอ้วนพีที่วางอยู่บนไหล่ของจ้าวอวินหลานอย่างไม่สบอารมณ์แล้วเหิดคอขึ้นอย่างหยิ่งยโส...แต่ก็ยากที่ใครจะมองเห็น เพราะการหาตำแหน่งลำคอของมันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

จ้าวอวินหลานเข้าใจ เขายื่นมือไปคลำหาบัตรประจำตัวจากคอของมัน ซึ่งลำบากไม่ใช่บ่อยกว่าจะแยกบัตรออกมาจากชั้นไขมันและเส้นขนอันหนาที่บีบได้ เขาส่งบัตรให้เหล่าหยาง "นี่คือใบอนุญาตจากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ เทียบเท่ากับใบอนุญาตทำงานของพวกเราทุกคน มันได้รับการอนุมัติให้ผ่านเข้าออกสถานที่เกิดเหตุได้ทุกที่ คุณวางใจได้ แมวแก่ รุ่งานดี ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายหรอก"

"..."

เหล่าหยางเริ่มคิดว่าเรื่องนี้มันซักจะไร้สาระเกินไปแล้ว
ครู่ต่อมาหัวหน้าจ้าวซึ่งเป็นถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงก็อุ้มเจ้าแมวเหมียวเดินตามเหล่าหยางเข้าไปในที่เกิดเหตุ

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นเหม็นก็ยิ่งคละคลุ้ง

ในซอยเล็กๆ มีศพหญิงสาวคนหนึ่งนอนอยู่ เธอสวมเสื้อเซ็กซี่สกรีน

ข้อความว่า 'น้องใหม่หมา' ลัยหลงเจิง' ลูกตาเธอแทบถลนออกมาจากเบ้า
 แขนขาถูกจัดให้กางออกเป็นอักษรคำว่าต้า (大) ปากของเธออ้าค้าง ช่องท้อง
 ถูกผ่าด้วยของมีคม อวัยวะภายในร่วงเปล่า ใต้ถูกควักกระจัดกระจายเหมือน
 ฝุ่นยัดฝุ่น

เหล่าหยางใช้กระดาศทิชชูปิดจมูกอีกครั้ง ใบหน้าเขายับย่น คุบิดเบี้ยว
 จนแทบแยกไม่ออกว่าส่วนไหนเป็นส่วนไหน

เจ้าแมวอ้วนบนไหล่ของจ้าวอวิ้นหลานลากเสียงร้องเหมียวแล้วกระโดด
 ลงไปที่พื้นมันเดินวนรอบศพสองรอบ สูดทำยก็หยุดลงตรงจุดหนึ่ง มันนั่งหมอบ
 อยู่ตรงนั้นพลาเงยหน้ามองจ้าวอวิ้นหลาน ทำท่าเหมือนสุนัขตำรวจที่ได้รับ
 การฝึกฝนจนชำนาญเวลาตรวจพบยาเสพติด

จ้าวอวิ้นหลานเดินเข้าไปหา ล้วงถุงมือยับยู่จากกระเป๋ากางเกงที่
 ยับย่นออกมาสวม เขาหลับไปบนพื้นตรงที่เจ้าแมวเหมียวหมอบอยู่ จากนั้นเขา
 ก็ยกแขนข้างหนึ่งของศพขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

เหล่าหยางคอยยืนคอยาว เขาเห็นรอยฝ่ามือเปื้อนเลือดครึ่งหนึ่งที่ถูก
 บดบังเอาไว้ได้ศพ

นั่นไม่ใช่รอยฝ่ามือของคนอย่างแน่นอน ฝ่ามือเล็กเหมือนฝ่ามือเด็ก
 แต่นิ้วมือกลับยาวอย่างน้อยสี่เซนติเมตร ตลอดชีวิตการเป็นตำรวจสืบสวน
 ของเหล่าหยาง เขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย

เหล่าหยางเบิกตาอ้าปากค้าง เขาตกใจจนสะดุ้งเมื่อได้ยินจ้าวอวิ้นหลาน
 พูดอย่างขิงขิงว่า "ต่อไปคดีนี้จะถูกโอนไปยังหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ กระบวนการ
 สืบสวนจะแล้วเสร็จภายในสองวันทำการ"

พูดจบจ้าวอวิ้นหลานไม่รอให้เหล่าหยางตอบกลับ เขาขึ้นไปยังประตูพังๆ
 ที่อยู่บนกำแพงแล้วเอ่ยถาม "นั่นประตูอะไร"

มันคือประตูข้างของมหาวิทยาลัยหลงเจิง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)